

fundet en Frø, og Molboerne samlede og skulde underjøre, hvad det var for et Dyr, og de skulde se at blive enige derom. Saa sammenkaldte de alle deres viseste og klogeste Mænd, for at de skulde give en Kendelse over den, og denne Kendelse kom ganske rigtig til at lyde paa Enighed, men rigtignok en Enighed, der lod saaledes: Det er enten en Hjort eller en Turteldue! Paa den Maade vare Molboerne enige, og paa den Maade kan man da forholdsvis let blive enig her i Verden. Det er aabenbart gaaet de ærede Medlemmer paa samme Maade her. De have opnaaet denne Enighed om at staa paa Standpunktet „Enten—Eller“, men skulde de til at vælge mellem „Enten“ og „Eller“, tvivler jeg rigtignok paa, at Enigheden vilde række sunderlig længere. Vel siger det ærede Medlem: Jo, vi ere enige, men vi ville blot ikke binde os paa Forhaand til noget enkelt Forslag, men jeg siger dertil: Det er meget let, naar Taler er om en Grundlovsændring, at sige paa Forhaand, at man er enig derom, naar man overhovedet slet ikke har fremsat noget Forslag om, hvori den skulde bestaa. Det ærede Medlem mener, at det paa Forhaand at fremsætte et saadant Forslag vilde være at foregribe denne Sag. Det første Skridt til at opnaa Enighed er imidlertid selvfølgelig det, at der fremkommer et saadant Forslag. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) gjorde et lille Tilløb forleden Dag til at fremsætte et saadant Forslag om en Grundlovsændring, men gik allerede fra det sidste Gang, han havde Ordet, idet han sagde, at det slet ikke var hans Mening; han vilde bare stitfere, hvorledes Grundlovsændringen muligvis kunde være; han erkendte fuldstændig, at det ikke var muligt at føre det igennem og lod det derfor falde. Uden for det har jeg ikke set eller hørt noget Forslag fremsætte, der kunde vidne om den Enighed, man har om Grundlovsændringen, saa det ærede Medlem skal ikke paaberaabe sig paa Forhaand denne store Enighed. Lad os se, hvorledes den vil tage sig ud, naar Forsøget bliver gjort! Jeg er ganske enig med den højt-ærede Indenrigsminister i, at det ikke er nok i Djebkliffet at tilvejebringe et Grundlovsforslag, der kan være Vidne om formel Enighed; det maa tillige vise Enighed om en Ordning af Valgkredsene, der svarer til en saadan Grundlovsbestemmelse, og det turde vel være, som jeg alt forleden gjorde Rede for, at der blev et Punkt, hvor Meningerne vilde komme til at bløde. Jeg giver ligeledes det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds Ret i, at Striden staar og i Fremtiden vil komme til at staa

mellem de to Hovedopfattelser, som finder sit Udtryk i, om man holder paa de 137 Kredse eller er derimod. Dette er Kernens i Striden, og den vil det ærede Medlem ikke kunne komme bort fra. — Jeg har en Bemærkning endnu til det ærede Medlem. Han var nemlig den første, der fandt det Guldforn i mine Udtalelser forleden, at jeg havde været saa skammelig at sigte — jeg ved ikke, om det var Folketingsmændene eller Vælgerne — for at mangle Evne eller Vilje, og det havde jeg lært af den tidligere Førsteminister. Ja, det var visseelig et Guldforn, man der havde fundet. Tænk Dem, hvorledes det kunde benyttes! Jeg er vis paa, at den ærede Redaktør af „Nalborg Amtstidende“ vil misunde det ærede Medlem et saadant Fund i Guldgruben. Jeg skal dog minde om, hvad det var, jeg sagde, og jeg tror ikke, at noget Medlem, der vil tænke sig lidt om, overhovedet vil forsøge at betvivle Rigtigheden af, hvad jeg der sagde. Jeg sagde, at jeg vilde erkende, at det med de 35 Folketingsmænd til lod sig høre, ja endog saa kunde lade sig anbefale, dersom man kunde stille med 35 Mænd, der haade havde Evne og Vilje til at paatage sig dette Hverv. Selvfølgelig! Enhver, der kommer til at bestæftige sig med den Opgave at finde Folketingskandidater, vil virkelig komme til at spørge, om den paagældende ejer Evne og Vilje dertil, thi vi ere dog ikke naaede til at have saadanne Lovbestemmelser som dem, de have i Norge, hvor der ikke kræves Kandidaternes Samtykke til at vælge dem. Man vælger der Folk uden at spørge dem derom, saaledes som vi her udtage Folk til Sogneraadsmlemmer uden deres Samtykke. Saaledes vælges der til Stortinget i Norge, men det er ikke Tilfældet her; her er man nødt til at spørge om den eventuelle Folketingskandidats Vilje til at paatage sig dette Hverv. Heraf ville ærede Medlemmer se, med hvilken Mangel paa Besøelse man har lagt, at jeg skulde have sigtet det danske Folk for ikke at have 35 Mænd, der vare i Besiddelse af tilstrækkelig Evne til at fyldestgøre et Folketingsmandat. Jeg har den Tro til vort Folk, at vi ikke alene have 35 Mænd, der have Evne dertil, men endog saa 3,500. Det ærede Medlem maa imidlertid ogsaa komme til at spørge om de paagældende Kandidaters egen Vilje til at paatage sig Hvervet, og der hører da ogsaa andre Kvalifikationer til, blandt andet ogsaa den væsentlige Kvalifikation, at kunne blive valgt. Dette er ogsaa en temmelig væsentlig Egenskab. Ud af alt dette har man kun faaet de Ord, som ere gentagne, jeg tror allerede af 2—3 ærede Medlemmer her i Salen,